

Wzorzec FCI nr 265 / 22.02.2012

NORSK LUNDEHUND

(Norwegian Lundehund)

TLUMACZENIE : Olga Jakubiel.

Rewizja i uzupełnienie tłumaczenia polskiego - Sierpień 2022 - Mirosław Redlicki

POCHODZENIE: Norwegia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA: 10.11.2011.

UŻYTKOWOŚĆ: Ze względu na swe osobliwe cechy anatomiczne, pies ten przeznaczony jest do polowania na maskonury na stromych skałach, otaczających fiordy oraz ciągnących się wzdłuż wybrzeża.

KLASYFIKACJA FCI: Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.

Sekcja 2 Nordyckie psy myśliwskie.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Lundehund to stara rasa wykorzystywana do polowania na ptactwo morskie na wybrzeżu norweskim. Jej nazwa to połączenie norweskich słów „lunde” (maskonur *fratercula arctica*) i „hund” – pies. Trudno powiedzieć, kiedy rasa ta powstała, jednak znane są opisy psów do polowania na maskonury więcej niż czterysta lat temu. Unikalna budowa tego psa – dodatkowe, funkcjonalne palce, szyja, która może odginać się do tyłu, tak, że kładziona jest na plecach, zamykane uszy i wyjątkowa giętkość kończyn przednich- pozwala psu na wspinanie się po niemal pionowych ścianach skalnych i wchodzenie do wąskich i krętych korytarz, w których gnieźdzą się maskonury, przynoszone przez psy żywcem. Mięso ptaków stanowiło podstawę diety mieszkańców wybrzeża, puch natomiast był używany do wypychania kołder i poduszek albo eksportowany. Wprowadzenie nowoczesnych metod polowania i depopulacja północnych wybrzeży doprowadziły do znacznego zmniejszenia populacji lundehundów. Psy te przetrwały w Maastad, na odizolowanej wyspie Vaeroy, gdzie kontynuowano tradycyjne polowania. W okresie międzywojennym kilka psów wysłanych zostało do państwa Christie na południu Norwegii i tam rozmnożonych. W okresie międzywojennym i zaraz po II Wojnie Światowej niemal cała populacja została zniszczona przez nosówkę, ale państwo Christie we współpracy z ludźmi z Północy oraz grupa nowych hodowców uratowali rasę od wymarcia. Dziś maskonury objęte są ochroną, a psy nie mogą być wykorzystywane w oryginalnej roli. Stanowią one jednak cenioną część norweskiego dziedzictwa kulturowego.

WRAŻENIE OGÓLNE: Pies w typie szpica, mały, prostokątny, gibki, dosyć lekkiej budowy. Cechy morfologiczne uzależnione od płci.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Czujny, energiczny, żywy.

GŁOWA: Kształtna, średniej szerokości, klinowata.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Nieco zaokrąglona, z wydatnymi łukami brwiowymi.

Stop: Zaznaczony, ale nie przesadnie.

TRZEWIOCZASZKA:

Kufa: Klinowata, średniej długości. Grzbiet nosa nieco wypukły.

Uzębienie: Preferowany zgryz nożycowy, ale zgryz cęgowy lub umiarkowany przodozgryz – dozwolony. Brak przedtrzonowców po obu stronach, zarówno w szczęcie, jak i w żuchwie, jest dopuszczalny.

Oko: Nieco ukośne; nie wylupiaste; tęczówka żółtawo-brązowa. Źrenica otoczona jest ciemną obwódką.

Uszy: Trójkątne, średniej wielkości, szerokie u nasady, noszone prosto, bardzo ruchome. Chrząstka płatu ucha posiada zdolność zwijania się tak, iż ucho składa się i odchyła w specyficzny sposób, do tyłu lub w prawo ku górze, zamykając tym samym kanał słuchowy.

SZYJA: Kształtna, średniej długości, dosyć silna, ze stosunkowo obfitą kryzą.

TUŁÓW: Prostokątny.

Górna linia: Prosta.

Grzbiet: Mocny.

Zad: Nieco opadający.

Klatka piersiowa: Długa, średniej szerokości, stosunkowo głęboka i pojemna; nie beczkowata.

Brzuch: Nieco podciągnięty.

OGON: Średnio wysoko osadzony, średniej długości, dobrze okryty włosem, ale bez pióra. Noszony zwinięty w pierścień, nieznacznie zawinięty nad grzbietem lub zwisający. Koniuszek ogona nie może przesadnie przechylać się, ani opadać na jeden bok.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wrażenie ogólne: Umiarkowanie kątowne.

Przedramię: Proste.

Przednie łapy: Owalne, odchylone nieco na zewnątrz, z przynajmniej sześcioma palcami, z których pięć musi dotykać podłoża. Osiem opuszek na każdej łapie. Dwa wewnętrzne palce, składające się odpowiednio z 3 i 2 paliczków, wyposażone w układ więzadeł i mięśni, sprawiają, iż łapa wygląda solidnie.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wrażenie ogólne: Kończyny tylne usytuowane są dosyć blisko siebie. Udo: Silne i umięśnione.

Kolana: Umiarkowanie kątowne.

Podudzie: Silne i umięśnione.

Stopy: Owalne, ustawione nieco na zewnątrz, z przynajmniej sześcioma palcami, z których cztery muszą dotykać podłoża. Siedem opuszek na każdej łapie; środkowa, najważniejsza ze względu na swój rozmiar, połączona jest z wewnętrznymi opuszkami, odpowiadającymi dwóm wewnętrznym palcom. Gdy pies stoi na płaskiej powierzchni, ciężar ciała musi być równomiernie rozłożony na opuszki łap.

RUCH: Lekki i elastyczny. Obrotowa zewnętrzna akcja kończyn przednich i nieco zbieżna akcja kończyn tylnych jest charakterystyczna dla rasy.

SZATA:

SIERŚĆ: Gęsta i twarda; miękki podszerstek. Włos krótki na głowie i przedzie kończyn; bardziej obfity na poziomie szyi, tyle ud oraz na ogonie, ale nie tworzy pióra.

MAŚĆ: Zawsze połączona z bielą: u psów maści od rudej do płowej, szata mniej lub bardziej przesiąta włosami o czarnych koniuszkach; czarna; szara; biała z ciemnymi łatami. U psów dorosłych, zwykle wyraźniej, niż u psów młodszych, zaznaczone są czarne koniuszki włosów.

WIELKOŚĆ I CIĘŻAR CIAŁA:

Wysokość w kłębie:

Psy: 35 - 38 cm.

Suki: 32 - 35 cm.

Waga:

Psy: ok. 7 kg.

Suki: ok. 6 kg.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość

- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.

NB.

Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.